

HÍVOM A CSALÁDOKAT Novemberben, Szent Erzsébet évében

Kedves családok és házaspárok, kedves családokat szerető szerzetes- és pap-testvérek, kedves mindnyájan, akik a család és az élet mellett álltok!

November: Szent Erzsébet tovább élő szent

Szent Erzsébet szentté avatási eljárása röviddel halála után megkezdődött. Kortársai szentnek látták, megtapasztalták, milyen hatással van környezetére egy szent. Az életszentség nem a formális vallásosság, nem maximalizmus, nem idealizmus, nem morális teljesítmény, hanem út: tudatos, felelős döntés a mindennapi megtérés mellett: ott, ahol vagyunk, azok között az emberek között élni az evangélium szerint. Ha a döntés végleges, - márpedig annak kell lennie, - akkor nem veszti érvényét a halállal.

Szent Erzsébetet már életében szentnek tartották, ezt bizonyítják a kortársak beszámolóí, tanúvallomásai. Ha a 21. században élne, bizonyára megkeresnék az újságírók, hiszen a kor uralkodócsaládjainak szokásaitól eltérő viselkedése „hír-értékű” szenzáció lenne. Vajon mit válaszolna arra a kérdésre, hogy mikor és milyen hatásra döntötte el, hogy a szentségre törekszik? Hol, hogyan keresi útját az életszentség felé?

Az életszentség a mai időkben kivesző, titokzatos és érthetetlen, szinte ellenséges szó. Titokzatos, mert megmozgat bennünk valamit, ami fölöttünk van, ami rajtunk kívül van, ami több, mint mi, ami több, mint ez a világ; és éppen ezért véljük érthetetlennek, sőt ellenségesnek. Pedig az életszentség kapcsolatot létesít az élet és a szentség között, egyesíti az ember világát Isten világával. Segíti az embert fölemelkedni a hétköznapi világ fölé, és közelebb viszi Isten világához. "Mit jelent az életszentség? Azt az életet, amely olyan, mint Isten élete. Amikor ugyanis Isten saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert, azt akarta, hogy olyanok legyünk, mint ő." (Seregély István)

Mai életünk tele van rohanással, idegeskedéssel; állandóan küzdünk valamilyen nehézséggel, sok a dolgunk, kevés idő jut mindenre. Ne feledjük azonban, hogy „napi munkánk igen fontos eleme a lelkiéletnek. De hogy a keresztény ember munkája valóban megszentelő legyen, nem elég csak az akarat belső, egyéni erőfeszítésével felajánlania Istennek, hanem arra kell törekednie, hogy beleépítse a világ rendjéért és békéjéért folytatott keresztény küzdelem egészébe. ... Az életszentség nem jelent, soha nem is jelentett pusztán menekülést a felelősség, s az ember alapvető feladatában való részvétel elől. A feladat pedig: igaz és alkotó életet élni embertársai közösségében." (Thomas Merton)

Mondjatok példát ismeretségi körötökből a szentség felé törekvő emberekre! Mi különbözteti meg az igazi szentet, a szenteskedőtől? Miért nehéz az álszent emberrel együttműködni? Mi akadályoz az életszentség felé vezető utadon a polgári életben? Hogyan lehet életszentségre törekedni olyan környezetben, ahol Istent nem ismerik, tagadják, esetleg káromolják?

A bizánci rítusú házasságkötési szertartásnak két, az életszentségre utaló mozzanata van. Az egyik mintha azt sugallná, hogy a házasság szentsége föltételezi az életszentséget. Ott áll az ifjú pár az esküvői oltár előtt, tele az egymásra találás örömeivel és az indulás szorongásával. Vajon képes leszek-e egy életen át tenni, amire vállalkozom? És a szertartás mintha biztatóan azt mondaná: ne félj. Felsorolja a bibliai szentek sokaságát: ezek az emberek mind szép házasságban éltek, mert szentek voltak. Ha törekszel a szentségre te is képes leszel rá. A szertartás másik mozzanata az ifjú pár megkoronázása. Mintegy előre vetíti a végső beteljesedést – a szentek koronáját; arra utal, hogy a házasság a megszentelődés lehetőségét, távlatát ajándékozza nekünk.

Mit is jelent szentnek lenni? Egyedül az Isten szent. Az ember annyiban szent, amennyiben átadja magát az egyedül szent Istennek, amennyiben életén átragyog az Isten szentsége. Egyik kortársunk így fogalmaz: szent az, akivel ha találkozunk semmi kételyed, hogy van Isten. Thomas Merton az *Élet és életszentség* c. könyvében tovább folytatja a gondolatot: a szentség az emberrel szolidáris Isten élete bennünk. És itt már közel kerülünk a házassághoz. A szentség képessé tesz bennünket a szolgálatra, vagyis arra, hogy egymásra figyeljünk, amint Szent Pál fogalmaz: Hordozzátok egymás terhét...! (Gal 6,2) Tehát a házasság egyszerre feltételezi és nekünk ajándékozza az életszentséget.

Kentenich atya, a Schönstatt megalapítója, mondja, hogy a házasság az életszentség elsőrangú iskolája, hiszen a házasságban mindkét fél számára a másik java a legfontosabb, mindketten állandóan küzdenek a másik szerelméért. A hétköznapiok sok alkalmat nyújtanak erre. Amikor személyiségünkben őszintén elajándékozunk egymásnak magunkat, akkor az életszentség felé vezető útra léptünk.

A mai individualista világban vannak, akik úgy vélik, boldogulnak ők magukban is. Nem kívánják osztatlan szívvel másokért élni és nincs szükségük mások szerető gondoskodására sem. A múltkor büszkén mondta egy fiatal, eljegyzésére készülő lány: én nem igénylem, hogy a jövődöbelim nekem ajándékozza magát, én sem akarom magamat teljesen elajándékozni, mindketten tiszteletben fogjuk tartani a másik saját privát-szféráját. Arra azonban nem gondolt, hogy a részleges önátadás csak részleges boldogságot adhat, aki nem törekszik a teljességre, az óhatatlanul megreked a fejlődésben: az érzelmek elsekélyesednek, a vonzalom lankad, a szerelem elhidegül. Aki így gondolkodik, az nehezen érti meg a kisszerű földi tülekedéstől, a kérészéletű örömei hajszolásától elszakadni akaró szent felkiáltását: *ad maiorem natus sum!* (nagyobb dolgokra születtem!)

Hogyan tudsz házastársaddal együtt haladni az életszentség felé? Milyen támaszt jelentenek gyermekeiteknek az életszentség felé való indulásában? A vallási élet milyen tettei segítettek benneteket az életszentség útján?

Szent Erzsébet a 21. századi újságírónak valószínűleg azt mondaná, hogy ő nem tett mást, csak a szívére hallgatott, ott pedig szeretet lakott. Szeretet volt életeleme, már kisgyermek korától kezdve belső indíttatás nyomán szeretett. Döntése csupán annyi volt, hogy minden nap, a nap minden órájában követi a szíve szavát. Megértette, hogy "szeretet az Isten, és aki megmarad a szeretetben, Istenben marad, és Isten őbenne" (1Jn 4,16). Így törekedett az életszentségre.

A Teremtő az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette, tehát minden ember szívében ott lakik a szeretet. „Hiszen a parancs: ne törj házasságot, ne öl, ne lopj, a másét ne kívánd, s ami egyéb parancs van, mind ebben az egyben tetőződik: Szeresd embertársadat, mint saját magadat. A szeretet nem tesz rosszat az embertársnak.” (Róm 9-10) „Így tehát minden Krisztus-hívő meghívást kap az életszentségre és saját állapotának tökéletességére, s ezeket köteles is elérni. Valamennyien ügyeljenek tehát arra, hogy jól irányítsák törekvésüket, nehogy a világ dolgainak használata és a gazdagsághoz való ragaszkodás - mely ellenkezik az evangéliumi szegénység szellemével - megakadályozza őket a tökéletes szeretet elérésében.” (LG 42) Tegyük tanúságot ott, ahol élünk, a családban, az iskolában, munkahelyünkön a bennünk lakó szeretetről! Ezzel lépünk az életszentség útjára.

„Aki hisz Krisztusban, Isten gyermekévé válik. Ez a gyermekévé fogadás átalakítja és megadja neki, hogy Krisztus példáját kövesse; képessé teszi arra, hogy helyesen cselekedjék, és a jót tegye. A tanítvány Megváltójával egyesülve eléri a szeretet tökéletességét, az életszentséget. A kegyelemben megérett erkölcsi élet örök életbe, a mennyország dicsőségébe torkollik.” (KEK1709)

Hívom a családokat, legyenek az életszentség iskoláivá, döntsenek újra meg újra a még nagyobb, még tökéletesebb szeretet, vagyis Isten mellett!

Bíró László
a MKPK családreferens püspöke,
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke